

PROBOUZENÍ JARNÍCH KYTIČEK

Venku ještě ležely zbytky sněhu, ale kdybyste se zhluboka nadechli, ucítili byste už jaro. V podzemních komůrkách ještě spí ve svých postýlkách myšky, krty, broučci i motýli. Ale v jedné temné chodbičce jakoby se něco zalesklo a zacinkalo. To dva sluneční paprsky pospíchají vzbudit Sněženku! Pošťuchují se a hádají, který z nich ji vzbudí první. Když objevily komůrku, ve které spí jarní kytičky ve svých hnědých nočních košíčkách přikryté mechovými peřinkami, chvíli se rozhlížely, která z nich je Sněženka. Teprve když si všimly holčičky s vlásky bílými jako sníh, jemňounce ji pohladily po tvářičce.

Sněženka otevřela očička, zívla, a když uviděla sluneční paprsky, rychle jim poděkovala a už utíkala do komůrky, ve které bydlela Matička Země. Matička Země seděla v křesle a pletla motýlkům křídélka z pavučinek, svatojánský brouček ji svítil lucerničkou. „Matičko, matičko, dej mi, prosím, bílou látku na šatečky, sluníčko už rozpouští sníh!“ Když si sedla na svou postýlku, aby si ušila své bílé šatičky, všimla si, že už i Bledulka, Petrklíč a Čemeřice se už probudily. Matička Země už v košíčku přináší pestrobarevné látečky pro všechny jarní květinky. Už hladí po vláskách i Narcisku a Tulipán, aby nezmeškaly příchod jara...

„Matičko, můžeme se podívat na sluníčko?“ prosí Sněženka s květinami, které si už ušily a oblékly nové barevné šatečky. „Ale jen na chvíli, venku ještě vládne paní Zima a mohly byste pomrznout!“ Květinky radostně běžely dlouhou tmavou chodbičkou, málem zakoply o kořeny jak pospíchaly, vyběhly po vysokých schodech a už viděly, jak sluneční paprsky prosvítají skrz zavřená vrátka. Opatrně vrátka otevřely ... a studený vích jim hned rozčuchal vlásky a pomuchlal šatečky. Sluníčko se na ně usmálo: „Ještě si, květinky trpělivě počkejte, než se mi podaří rozpustit všechn sníh a vyhrát louky!“ Květinky se běžely do své komůrky ohřát, jen Sněženka zaťukala na dveře komůrky Matičky Země. Matička Země připravovala zrovna látečky pro květinky, které zatím tvrdě spaly. Sklonila se ke Sněžence: „Copak Sněženko?“ – „Matičko, mohla bych už ven?“ – „Pořádně si to rozmysli, Sněženko, venku je ještě mráz, mohla bys umrznout...“ Ale když Sněženka moc prosila, Matička Země ji obejmula, políbila a pravila: „Dobře, Sněženko, buď ale opatrná, schovej se za nějaký kámen, aby tě vítr nezlomil. A až budeš na konci jara unavená, vrať se ke mně, budu tu na tebe čekat!“

Ostatní květinky doprovodily Sněženku až k vrátkům, a zamávaly jí na cestu. Bosá Sněženka statečně kráčela po sněhu a vybírala si místo, kde rozvine svůj květ. Ostatní květinky zatím běžely pomáhat Matičce Zemi v přípravách na jaro. Musely ještě umýt broučky, kteří se právě probudili, od hlíny a namalovat jim jejich ošoupaná křídélka: „Ty, tulipáne namaluj na červeno berušku, ale namaluj jí jen sedm teček! Loni jsi jí namaloval teček deset, a všechny děti se pak divily, co je to za broučka!“ Sasanko, ty namaluj křídla běláskovi pěkně na bílo, ty, Modřenci namaluj křídla Modráskovi a Pampeliška žluťáskovi. Ale buďte opatrní, křídla motýlů jsou utkána z pavučinek a mohla by se pomuchlat...

Z podzemních komůrek se teď ozýval smích a štěbetání květinek, bzučení broučků a všichni měly plné ruce práce ...

Sněženka zatím stála sama uprostřed celé louky, schoulená před studeným větrem. Dva paprsky, kteří předtím Sněženku vzbudily, jí hladily po tvářičce, aby ji alespoň trochu zahřály. Nebylo slyšet ani živáčka ... Když v tom Sněženka zaslechla veselou písničku. To dvě děvčátka s taškami na zádech utíkaly ze školy. Sněženka se přikrčila – „Jejku, vždyť ony mě zašlápnou!“ Zavřela očička a čekala, co se bude dít ... „Jééé, hele – Sněženka! Jaro je tady!!!“ a už už chtěla Sněženku utrhnout a dát si ji doma do vázičky. Ale druhé děvčátko ji zastavilo: „Netrhej ji, prosím. Je to nejodvážnější a nejotuzilejší květinka. Až tudy poletí nějaká odvážná a otužilá včelička, jistě bude mít radost, že se může napít sladké šťávičky ...“

Ale to už se připravovaly ostatní květinky u vrátek. Stály pěkně za sebou: Bledulka, Petrklíč, Čemeřice, Modřenec, Sedmikráska, ... Těšily se, až jim Matička Země dá svolení aby se i ony se mohly rozběhnout po louce ...

(z knihy Alenky Vrbové: Maminka Země volně převyprávěla P. Bejšáková)